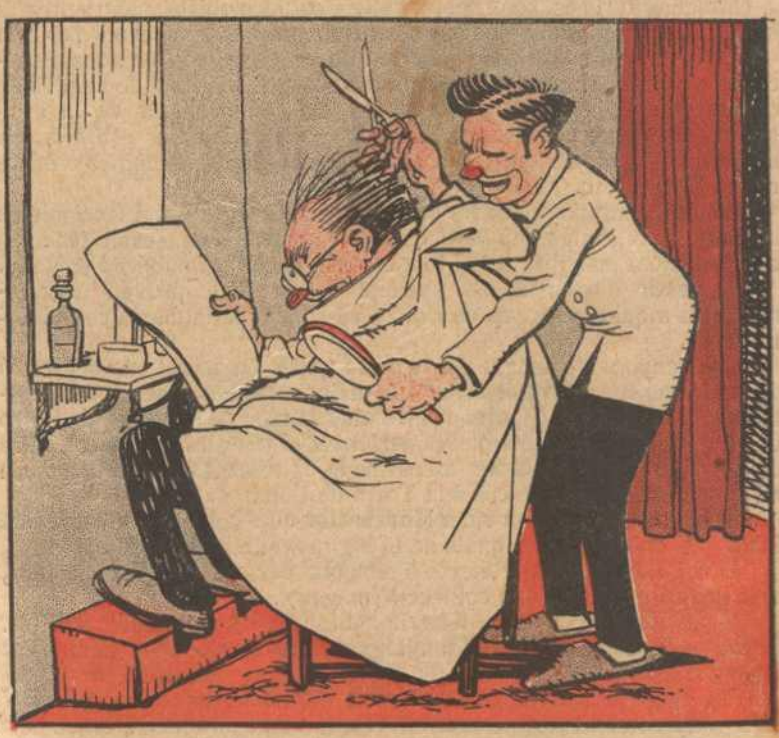
Any X. N.º 489 - PREU: 5 Cèntims. - Barcelona, 24 maig 1913

EN PATUFET

El perruquer. — ¿Què li sembla com li he tallat els cabells?
El parroquià, distret. — Bé, però deixi-me'ls encara un xic més llargs.

PORTIC

La manía col·leccionista

L'abús del col·leccionisme és, com tots els abusos, perjudicial i molt sovint ridícol.

Molt meritoria és, sens dubte, l'afició col·leccionista, quan se tracta de reunir exemplars que poden constituir preuats documents per a la ensenyança o la historia de les arts i de les ciencies, i en aquest concepte s'eximeixen de tota censura els col·leccionistes de sagells de comunicacions, utilíssim material per als coneixements de la geografía, els col·leccionistes numismàtics, els d'objectes artístics, els bibliòfils, els col·leccionistes d'exemplars botànics, zoològics o mineralògics, etc., etc.

Els realment mereixedors de condemnació són els col·leccionistes maniàtics que malgasten llurs cabals i llur temps en reunir objectes completament insignificants i inútils per a la cultura pública i privada.

Serveixin d'exemple els següents casos, que proven evidentment fins a quins extrems de ridicolesa condueix la manía col·leccionista:

Una senyora alemanya, morta no fa gaire, ha deixat una col·lecció de claus, sense cap valor artístic la majoría d'elles, que li havía costat trenta mil duros. Figurava entre elles la clau de la Verge de Ferro de Nuremberg, que's diu que va pertànyer al joier de Cleopatra, altra de la cambra en que va ser assessinada la reina Draga de Servia, i altra que havía pertenescut a la Torra de Londres.

Hi ha un senyor molt ric a Manchester que col·lecciona cames de fusta dels coixos, de les quals ne té alguns centenars d'exemplars.

Al rei Eduard d'Anglaterra li donava per col·leccionar bastons, dels quals ne posseía una col·lecció immensa.

A cert *lord* de Londres, li havía agafat per les maces dels policíes. Entre les que posseeix n'hi han algunes de relacionades amb crims famosos.

El príncep Bismarck col·leccionava termòmetres, el rei Jordi IV d'Anglaterra tenía més de cent teteres, formant piràmides, en un dels seus palaus, i, finalment, l'autora anglesa, Laura B. Staw, feia col·lecció de nines de tots els paíssos del món.

Bat el *record*, per ara, de la manía col·leccionista, el baró Carles Rothschild, gran col·leccionador... de puces.

Sapigut això, trobem que ja no té gens d'hiperbòlic aquell personatge de Mark Twain, que col·leccionava... *ecos*.

Falta ara no més que surti un col·leccionador de cervells extravagants, en la qual ocuparíen segurament lloc preeminent els de la majoría dels col·leccionistes excèntrics.

ABECÉ

Versos de riure

Qüestió resolta

Preguntava el professor
de certa Universitat
a un alumne que tenía
fama de sê un talentàs:
— A veure, senyor Sugranyes,
si'm sabrà ben contestar:
hi han alguns savis que opinen
que en temps ja molt allunyats
estava el desert de Shara
convertit en un gran llac,
quals aigues comunicaven
amb les del Gran Occeà.
¿Quines raons hi ha que provin
que tal criteri és vrîtat? —
A lo qual el noi Sugranyes,
amb aplom va contestar:
— Hi ha una raó poderosa
que demostra lo fundat
del criteri de que'l Shara,
abans que desert fou llac;
la de que'ls negres que habiten
les comarques del voltant,
en els nostres temps encara
porten tots trajo de bany. —

NYIC

Les invencions maravelloses del savi doctor Garlamolt

Un triomf del doctor

EL nostre il·lustre amic havía rebut l'encàrrec de formar part d'una Comissió científica que's traslladava a Amèrica per a fer experiments d'aerostatació.

La dita Comissió s'embarcà a Barcelona en un hermós vapor de la Companyía Trasacuàtica, en el que s'hi carregà, ben plegat, el magnífic dirigible amb el que havíen d'elevar-se a Amèrica, i un gran

nombre de barrils de gas per a omplenar-lo a l'ésser al punt de destí.

L'experiment d'aerostatació no era altre que'l de seguir la pista, per l'espai, d'una classe de mosquits no coneguts encara dels naturalistes, per raó de que vivíen i volaven a considerables altures. Amb el dirigible podrían seguir-los i estudiar tots els seus moviments, cosa molt important per a la ciencia naturalista.

Un cop embarcada la Comissió, el globo i els barrils de gas, el vapor sortí del port amb aquella majestat de reglament.

Fins a la meitat, el viatge transcorregué feliçment. Els savis que composaven la Comissió científica estaven molt contents, pensant que, mercès al dirigible, podrían tafanejar la vida dels mosquits fins llavors inconeguts.

Tot anava bé, com diem, però tot d'una s'aixecà un ventot de mal averany que va agitar bastant les fins aleshores tranquiles ones del mar gran.

El tràngol va anar aumentant, fins al punt de que fins el nostre doctor se vegé obligat a marejar-se i a *vescambiar la pesseta*. El vapor feia cada tercerilla que lo de dalt anava a baix, i totes les maniobres que'l capità ordenava no arribaven a suavitzar en lo més mínim les fortes sotragades que'l vapor donava.

El temporal acabà per devenir imponent. Els xiscles d'esglai de les persones que composaven el passatge, acabaven de fer més horrible la tempesta, juntant-se amb el bramul de les ones i amb els xiulets estridents del bufarut.

Capità i mariners rivalitzaven en activitat, però tot era inútil. El vaixell donava cada salt que semblava un cabrit. A lo millor se decantava de tal manera que s'hauría dit que les ones anaven a engolir-lo.

En el moment més apurat, una colla de passatgers acudiren al nostre gran doctor:

— ¡Per pietat, senyor doctor! Vostè que és tant savi, faci'l favor de cercar un medi per a salvar-nos! —

El doctor somrigué i va respondre:

— ¡Ah! Contra les tempestes del mar no hi ha medis possibles. —

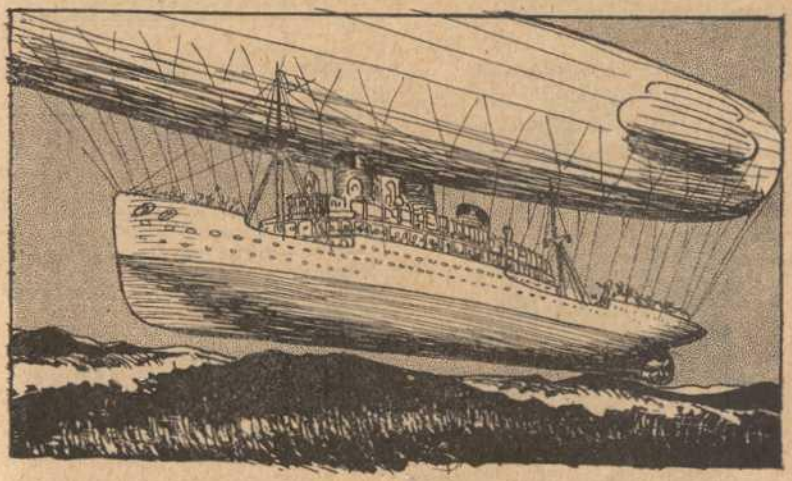
Aleshores un senyor de mal gènit se'l va mirar amb profón desprecí, exclamant:

— ¡Doncs digui que la seva ciencia és completament inútil! —

Al sentir això, el nostre il·lustre Garlamolt se sentí ofès en el seu

amor propi de savi, i, a pesar del batibull, se'n anà a baix al seu camarot per a estudiar l'assumpte.

Entretant, a coberta se desenrotllaven escenes de desesperació. El capità ja no sabía què fer, i com que'l temporal augmentava, va

donar l'ordre de tirar al mar les llanxes de salvament, al propi temps que cridava:

— ¡Salvi's qui pugui! —

En aquell mateix instant aparegué a coberta el nostre savi, i al donar-se compte de la situació cridà amb totes les seves forces:

— ¡Que no's mogui ningú! Jo us salvaré a tots. —

Y tot seguit va fer treure de la caixa el dirigible. Tots els mariners se varen posar a la feina, dirigits pel doctor Garlamolt, i als pocs moments, el globo s'estava inflant.

Quan estigué a punt, varen lligar cordes a tot el voltant de la barana de coberta, i al crit de: «Deixeu anar», proferit pel doctor, el globo s'elevà, enduent-se com a barqueta el gran vapor.

L'espectacle aleshores fou indescriptible. Mentres el vapor, sospès, se gronxava suaument pels aires, dessota seu el temporal era formidable, i, entretant, els passatgers i la tripulació aclamaven al savi doctor, als crits de: «¡Visca'l doctor Garlamolt!»

Quan el temporal calmà, el doctor obrí una vàlvula del dirigible i baixà, deposant cuidadosament el vapor damunt de les ones i continuant feliçment el seu viatge.

L'enginy del nostre savi amic havía salvat a tothom d'una mort certa i horrible.

Sembla que ara tots els vapors adoptaràn aquest recurs, portant tots un dirigible a bordo per a poder burlar els temporals.

J. M. F.

ELS COL·LABORADORS D'EN PATUFET

— ¿Sabs que en Carlets se'n ha anat a Amèrica?

— Se'n anava a Amèrica, però aont se'n ha anat és a *pique*.

— ¿I *Pique* es troba aprop d'Amèrica?

El goç agrait

(CONTE DRAMÀTIC)

A mon amic
en Guillem Rovirosa

En el temps en que lluitaven anglesos i boers, aquests, si bé varen tenir de cedir davant del poder d'Anglaterra, no és menys cert que, per patriotisme, causaren moltes baixes i perdues a l'enemic.

—

En certa ocasió, caigueren presoners dels boers un periodista, un metge i un enginyer; els tres, anglesos.

I els boers els portaren a un poble que ells feien servir de penal, d'ont no podien fugir sense ésser vistos.

Aquests presoners de que parlo no's coneixien abans d'ésser agafats pels boers; però no trigaren a fer-se amics.

—¿Sab—digué un dia el metge a l'enginyer—que allà a la plaça hi ha un globo que demà sortirà amb uns quants soldats?

—Si; ja ho sé.

—¿I no li acut rès...?

—¿Què vol dir? Ah, ja. Fugir, ¿oi?

—Si; però no cridi tant; que no'ns sentin.

—¡Oh! ¡quina alegría m'ha donat! Anem a comunicar-ho al periodista.—

. . . . . .

Passava això cap a les vuit del vespre d'un dia d'hivern i en el que'l vent se deixava sentir amb sos feréstecs udols; per lo tant, la tentativa

— Aquest dematí anava jo amb Dolors...

— ¿Amb dolors de què?

de fugir amb el globo era molt perillosa.

. . . . . .

Quan se reuniren amb el periodista li explicaren la pensada del metge; però aquell se mostrà molt poruc.

—¿I si algú ens pregunta aont anem an aquestes hores? — objectà el periodista.

—Direm que anem a comprar tabac a la plaça.

—Té raó.—

I es dirigiren cap a la plaça.

A fi de no fer sospitar rès, hi anaren per diferents camins.

—

Tots eren ja dalt del globo; sols faltava tallar les cordes que'l subjectaven.

La nit era fosca. Sols se sentía e bufar de la tramontana...

El periodista era del parer de quedar-se en terra, ja que fugien del captiveri per a llençar-se als braços de la mort.

Aleshores, l'enginyer agafà un ganivet i talla les cordes del globo, el qual emprengué la marxa.

—

A la primera embranzida anaren a topar contra una xemaneia, la qual, al cop, caigué a terra.

Els soldats, al sentir el soroll, se despertaren i vegeren que'l globo del penal ja no hi era.

Allavors començaren a engegar los trets, però no hi arribaven.

Els tripulants observaren que'l cop rebut contra la xemaneia havia fet un gros forat al globo, i al cap d'una estona es persuadiren de que baixava amb una velocitat vertiginosa.

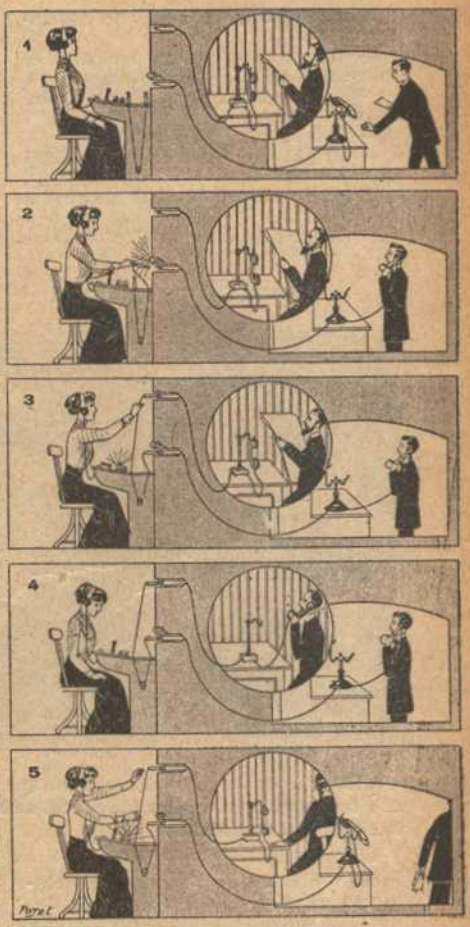
—Estem perduts,—digué el periodista.

—Tallem tots els aparells i aguantem-nos a la xarxa,—exclamà l'enginyer.

I així ho feren.

De primer, es clar, el globo pujà amunt; però ben aviat els tripulants s'esglaiaren.

De sobte, el periodista caigué al

MANERA DE POSAR-SE LES COMUNICACIONS EN EL TELÉFON. — 1. L'abonat que vol parlar va a l'aparell i truca. — 2. S'encén la bombeta elèctrica de davant de la senyoreta. Aquesta posa una comunicació amb el que truca... — 3. I altra amb el que parla, quedant encesa una bombeta sobre la taula, fins que... — 4. al posar-se a parlar els dos interlocutors, s'apaga dita bombeta. — 5. Un cop finida la conferencia s'encén l'altra bombeta de sobre la taula.

mar, seguint darrera seu un cos estrany.

—Ara sí que estem perduts: el mar està sota els nostres peus.

—¿I què dèu ésser allò que s'ha deixat anar?

—Això és lo que estranyo.

—Per mi era un troç de tela del globo.—

Per fi l'aerostat va anar a caure a una platja.

—¡Pobre company nostre!—exclamaren els dos.—¡Pobres de nosaltres! Hem caigut en una illa deserta, d'ont segurament no'n sortirem mai més.—

Segons els mapes i datos de l'enginyer, l'illa en que habitaven era una de les moltes que's troben en el gran mar Pacífic.

Els vapors passaven molt lluny d'aquella illa.

Era impossible sortir-ne; hi havien de viure... i morir.

Aquella illa estava separada d'una altra per un troç de canal, per ont no hi podien passar vapors de molt calat.

Els dos companys cada dia es feien més i més amics; i a fi de poder sortir d'aquell lloc, intentaren construir un barco.

L'enginyer observà que aquella illa estava formada d'una sola montanya, el cim de la qual era un cràter apagat.

Ja el barco era acabat (si aquest nom pot donar-se a una mena de barca molt gran); però estaven indecisos, per temor a que un cop de mar, per lleu que fos, els estabellés l'embarcació.

Per fi, un altre esglai els obligava a marxar: el volcà tornava a estar en activitat.

Arranjaren el barco tal com varen poder i es llençaren a a mar...

La tempesta era espantosa. De bona gana haurien reculat cap a l'illa, però el volcà vomitava de rabia.

—Jamai haguéssim fugit del penal,— digueren ambdós en to de llàstima.

—Però, mira. ¿Què és allò d'allà?—preguntà l'enginyer.

—¡Un vapor, un vapor!

—Però ¿quin vapor vols que passi per aquests voltants? Estem perduts; dèu ésser de pirates.—

Afortunadament, se varen equivocar.

—

Hi havía en el penal un goç al qual estimava molt el periodista.

El goç, al veure a son amic sortir al carrer tant tard, el va seguir i es va enfilar al globo, sense ésser vist de ningú, degut a la foscor que regnava.

Al caure el periodista del globo, el goç se tirà darrera d'ell.

El periodista caigué al mar desmaiat; però el goç el va recollir i el portà a la platja, que era a la vora.

Molt lluny passava un vapor, i el

UN TOCADOR ORIGINAL

A Italia crida l'atenció aquest cego, que toca dos instruments de corda a la vegada, amb una habilitat extraordinaria.

¡OH, LA CIRURGÍA!

— Bo, ara li he tallat una cama en lloc de tallar-li un braç; ¡sòrt que, com que està cloroformitzat, no se'n ha adonat!

goç, veient que'l periodista continuava desmaiat, agafà el barret i es dirigí cap al vaixell, tot fent voleiar el barret i udolant tant fort com podia.

Els tripulants el varen seguir en una barqueta i trobaren al periodista.

Quan ja eren lluny l'home es revisà, explicant tot seguit ont devíen haver caigut, més o menys, els seus companys.

Com que'l vapor no haguera pogut arribar-hi, puix s'hauría encallat, decidiren anar-ne a buscar un de més petit.

. . . . . .

No podeu pensar l'alegría que varen tenir el metge i l'enginyer al tornar a veure a son amic.

Varen donar una forta quantitat a la companyia i es dirigiren a Anglaterra, ont el públic els victorejà.

Aquests amics íntims no passaven dia sense veure's, i esdevingueren tres grans savis que feren molt de bé a la seva patria.

Enviat per
RAIMOND NEGRE BALET

Epigrama

—Avui, Robert, m'han tallat.
—¿Com ha estat? ¿Potsè en baralla?
—No, home, no; m'han pres la talla.
—¿Veus que tinc d'anâ a soldat?

Enviat per A. FARGAS

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el divuit folletó de la preciosa noveleta « Vida y aventures den Jordi Bel ». Amb aquest Suplement se regala el conte complet «Foc a la cua del llop », d'en Josep M.ª Folch i Torres.

La pluja

Un marxant tornava de la fira; anava montat a cavall i darrera d'ell portava una borsa plena d'or. Plovía que feia fredat, i el bon home, mullat fins els òssos, murmurava perquè Déu li havía donat tant mal temps per al seu viatge. Ben promptc, i mentres atravessava un espès bosc, vegé amb horror, darrera un arbre, un subjecte que li apuntava un fusell. El lladre volgué fer foc. emperò com que la pluja havía mullat la pólvora, el tret va fallar, i el marxant, fugint més que depressa, pogué sortosament escapar-se. Quan fou fóra de perill, se digué:

—¡Que era insensat de no rebre aquest incident com una gracia del Creador! Si hagués fet bon temps, a hores d'ara ja fóra mort.

Moltes vegades. lo que'ns sembla una gran desgracia , no és més que un favor de la Divina Providencia.

Traduit per
JULIÁ SALA

L'afillat de la Mort

(CONTE VELL ADOBAT DE NOU)

Hi havía una vegada un pobre home que tenía deu fills, el qual se veia precisat a treballar dia i nit, per a poder los donar un troç de pa. No trigà molt a venir al món l'onzè, que feia la cara de menjar-se ell sol la part de tots els altres plegats, i el pobre digué:

—¿Còm vaig a mantenir-los, ara? Si jo trobés un padrí o bé una padrina que se l'afillés.—

Al sortir al carrer en busca de padrí, el nostre home va trobar al diable, el qual li va dir:

—Sé que busques padrí per al teu fill. ¿Vols que jo li'n sigui? Li donaré or fins que se'n atipi, i faré que disfruti tots els plaers de la terra.

—No—respongué l'home,—et conec i sé que portes als homes a la condemnació eterna.—

Un xic més lluny va trobar a la Mort, la qual digué:

—Bon amic, ¿no em voldríes per padrina del teu fill?

—Ja ho crec—contestà.—Tu ets justa, i no distingeixes els rics dels pobres. Me convens per comare.

—Has fet bé d'acceptar—digué la Mort,—perquè'ls que jo protegeixo es fan rics i cèlebres.

—Doncs bé, el diumenge será el bateig—digué l'home, i s'entornà a sa casa.

I, en efecte, el dia convingut la Mort va ser padrina del xicot.

—

Al cap d'alguns anys va tornar la Mort, i emportant-se'n al seu afillat aprop d'un bosc, li ensenyà una planta, dient-li:

—¿Veus aquesta herba? Doncs és el meu present de padrina: amb ella podràs curar totes les malaltíes; fes-te metge i la teva fama recorrerà el món. Guanyaràs tant or, que no sabràs què fer-ne; però fes atenció a lo següent: Si quan te criden al costat d'un malalt em veus als seus peus, és que'm pertany i que estic disposada a endurmel. En aquest cas guàrdat de donar-li aquesta medecina, i si no m'obeeixes, ¡desgraciat de tu!—

El xicot va crèixer, va fer-se metge, i al cap d'alguns mesos va ser el més cèlebre de tots. El cridaven a tot arreu i guanyava el diner a cabaços.

—Es un home maravellós—deien:

— ¿Has vist la Mercè que és orgullosa? Ha passat *de llarg*.
— Naturalment, ho fa perquè tothom vegi que li han posat aquest hivern.

—no més té de mirar al malalt durant un segón per a saber si viurà o si ha arribat sa última hora.—

Els seus pares i els seus germans varen fer-se rics amb els diners que ell guanyava, i encara varen quedar-n'hi per a comprar palaus i viure amb un luxe desenfrenat.

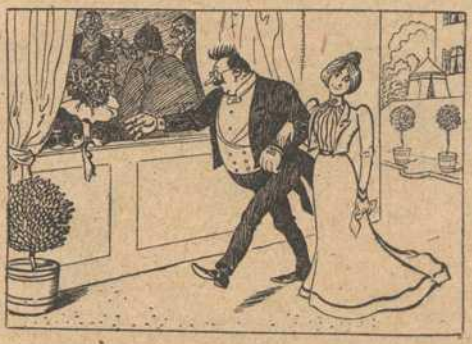
Un dia va ser cridat per a curar al rei, que estava greument malalt. Quan va acostar-se al llit, vegé que la Mort era als peus del monarca, lo qual va sentir molt, perquè tenía gran interès en curar al rei, ja que l'havíen desahuciat tots els metges.

—Vaig a jugar una mala treta a la meva padrina—va dir-se.—Potser cridarà un xic; però ja li passarà.—

I, agafant al malalt pel mig del cos, va tombar-lo ràpidament, de manera que varen quedar els peus al coixí i el cap al lloc dels peus. Després va fer-li beure unes gotes del suc de la famosa herba, i el rei va aixecar-se a l'acte completament curat.

Llavors la seva fama eclipsà als millors metges del món; però la

L'HISTORIETA A L'EXTRANGER

1. — Tingui aquest ram, senyoreta.

Mort va anar a buscar-lo i, en comptes de somriure com sempre, va mirar lo amb cara fosca, dient-li:

—T'has burlat de mi, i aquesta vegada et perdono, perquè et sóc padrina; però no tornis a fer ho mai més.—

* * *

Algún temps després va caure també greument malalta l'única filla del rei, i el seu pare va cridar al famós metge, prometent-li que si curava a la princesa es casaría amb ella i sería l'hereu del trono.

Quan el metge entrà a l'habitació de la malalta, va veure a la Mort als peus del llit, la qual el mirava amb aire sever, boi amenaçantlo amb el puny clos, per a recordar-li lo previngut. Però com la tentació era molt forta, l'idea d'arribar a ser rei va poder més que la promesa de la Mort, i va fer lo mateix del rei: cambià de posició a la princesa, va fer-li pendre algunes gotes de l'extracte de l'herba i quedà curada immediatament.

Gran va ser l'alegría de tot el país, i el rei va fer començar els preparatius de la boda. Però totjust el metge, plc d'alegría, arribava a casa seva, quan la Mort se li va aparèixer, i agafant-lo pel mig del cos, va portar-lo a una immensa caverna, ont cremaven milions i milions d'atxes, grans, mitjanes i xiques.

A cada según se'n apagaven centenars, i al mateix temps ne sortíen de terra unes altres, que s'encenían immediatament. Aquest encendre's i apagar-se produía un efecte singular; s'hauría dit que era un llac de foc agitat pel vent.

—Aquestes atxes—va dir la Mort—representen cada una la vida d'un home: les grans són dels joves; les petites dels vells, i les xiques corresponen als nascuts de poc.

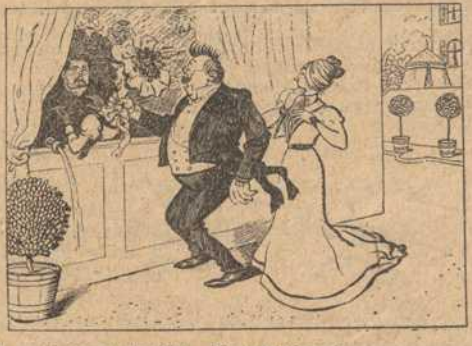
—¿I ont és la meva?—preguntà el metge.

—Allà—digué la Mort.—Es aquell trocet que va a apagar-se.

—Padrina meva—va exclamar amb veu olegada,—perdona'm i et juro que no tornaré a enganyar-te; no'm treguis la vida en el moment que vaig a casar-me amb la princesa; deixa'm ser rei un any, un mes, una setmana, encar que no més sigui un dia. Si la meva atxa va a apagar-se, encen-ne una altra per a reemplaçar-la.

—No puc—digué la Mort;—serà precís que l'antiga es consumeixi tota.

—Donchs bé, padrina—digué amb tó suplicant el metge:—posa aquest

2. —¡Socors! ¡Auxili!... ¡Que m'ofego!
—Manoi, però si això és una altra senyoreta.

trocet que encara crema sobre una atxa sencera.

—Vaig a complaure't, doncs.—

Quan la Mort agafà el troç petit per a col locar-lo sobre l'altre, va deixar-lo caure i va apagar-se; el metge va caure mort, i amb ell va perdre's el remei de l'herba que curava totes les malalties. La Mort va callar-s'ho perquè així deixaría d'abusar-se de tant preuat tresor.

Traduit per
JOANET RENOM

El viatger i el lleó

UN viatger de l'Africa havía fet una llarga caminada, i sentint-se cansat se sentà sota d'uns arbres que en aquell lloc hi havía, i al cap d'una estona vegé un lleó que l'estava observant.

El viatger se'n anà, i el lleó se posà a seguir-lo. Quan ell corría, el lleó també corría; si s'aturava, el lleó també s'aturava. Així comprengué que'l lleó esperava a que's fes fosc per saltar-li a sobre.

El viatger s'espantà, perquè vegé que no podia escapar-se, car el lleó corría molt més que ell, i rumiant la manera de poder-se salvar, se'n anà a un escarpat turó que al costat tenía una profonda cinglera. S'enfilà agafant-se per les roques, i aviat arribà al cim; tot seguit, i aprofitant un moment que'l lleó no'l podía veure, agafà unes branques que per allí hi havía, posant-hi el seu vestit i el barret, de manera que semblés un home. Llavors agafà el ninot, posant-lo entre la roca i el precipici, i ell s'amagà, esperant que'l lleó hi anés.

Aquest aviat vegé el vestit i el barret, i com que sentía la farum de carn

humana, va pendre embestida, saltant sobre lo que ell creia que era un home.

Com que allí mateix hi havía el barranc, no tingué aguant, i tot rodolant anà a estimbar-se al fons del cingle.

El viatger s'havía salvat, i posant-se de nou el vestit i el barret se'n anà a casa seva, aon arrivà amb tota felicitat.

Traduit de l'anglès per
SIMÓN SANABRA

Per les especials circumstancies que s'atrevessen en totes les impremtes, no hi ha hagut temps de fer la entretinguda composició dels *endevinaires*.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Un *primera-dos-tercera*,
per a son *quart* el *tres-quart*
avui hauría comprat,
si hagués sempre estat *primera*
però en canvi, molt més *quart*.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

LOGOGRIF NUMÈRIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Nom d'home.
4 2 3 9 6 7 8 2 — Nom de dòna.
4 2 1 5 6 7 2 — Flor.
2 3 1 2 3 7 — Moble.
4 2 3 1 5 — Nom de dòna.
4 2 3 2 — Part del cos.
3 9 1 — Licor.
1 7 — Nota musical.
5 — Vocal.

CARME CALVET LLATY

JEROGLIFIC TEATRAL

NOTA INMENSITAT VOCAL

VICENS BORRÁS

ROMBO

.
. . .
. . . . .
. . . . . .
. . . . .
. . .
.

Substituir els punts per lletres, de manera que's llegeixi, vertical i horitzontalment: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, una cosa que tothom te pô; 3.ª, aucell; 4.ª, 'nom de dòna; 5.ª, persona volguda; 6.ª, planta; i 7.ª, vocal.

ENRIC LAPEDRA FÁBREGA

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

A la xarada: *Pastanaga*. — Al logogrif: *Carme*. — Al jeroglífic teatral: *Les ales de cera*.—A la conversa: *Avi, Casanovas, mare, Irún*. - A la semblança: *En que fan llit*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

REGALS d'EN PATUFET

1.er premi: Una magnífica bicicleta
2.ón premi: Una taula-pupitre
3.er premi: Una pilota de foot-ball

i altres premis, fins a més de 200

Llibres • Estoigs compostos de tinters, «mango» talla-paper i segell • Postals amb cinematògraf • Carpetes per a escriure i dibuix • Tinters involcables • Capses construccions • Impremtes • Gomes de borrar amb estoig de metall blanc • Compassos, etc., etc.

¡Més de 200 premis!

A l'acabar-se la noveleta *Vida y aventures den Jordi Bel*, se donarà un número als patufistes que presentin tots els folletons, a Barcelona en la nostra Administració (Cardenal Casañas, 4), i en les demés poblacions als corresponsals. :-: Els suscriptors de Barcelona d'EN PATUFET amb suplement tindràn dret, a més del número que'ls correspòn per la presentació dels folletons, a un altre, que donarem, previa la presentació del rebut de suscripció. :-: Als suscriptors de fòra els enviarem els dos números que'ls corresponen per al sorteig, els quals aniràn anotats en la faixa del número que porti l'últim folletó. El sorteig se farà en la nostra Administració i serà públic. :-: Després de fet el sorteig publicarem el resultat, fixant els regals que per son tamany deuràn recollir-se en la nostra Administració o que enviarem als corresponsals per a que passin a recollir-los a casa d'ells els premiats.

Seguiràn altres sorteigs de tanta o més importancia

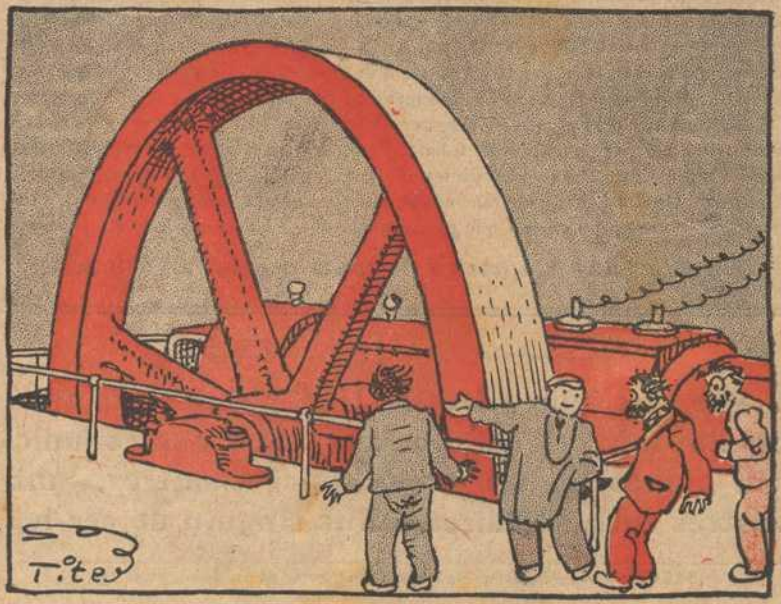
AVÍS

Per a el fallo del CONCURS publicarem en el pròxim número els dibuixos que a nostre judici són dignes de ser premiats, i vosaltres, amb vostres vots, decidireu quins tinguin de ser-ho.

BARCELONA. — Impremta de Fidel Giró, carrer de Valencia, num. 233

— A nosaltres ens fa falta revolució, molta revolució.
— Doncs així, jo us puc treure de pena. ¡Veniu!

— Teniu, aquest volant us en donarà més de cinquanta per minut.